

Sygn. akt II CZ 46/11

POSTANOWIENIE

Dnia 7 października 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marian Kocon (przewodniczący)

SSN Marta Romańska

SSA Agnieszka Piotrowska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa „B.” Spółki Akcyjnej w likwidacji
przeciwko Andrzejowi O.

z udziałem interwenienta ubocznego Andrzeja I.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 7 października 2011 r.,

zażalenia pozwanego

na postanowienie Sądu Okręgowego

z dnia 30 marca 2010 r.,

odrzuca zażalenie.

Uzasadnienie

Pozwany Andrzej O. domagał się uzupełnienia postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 2 marca 2010 r. o rozstrzygnięcie w przedmiocie wniosku pozwanego o zwrot uiszczonej przez niego opłaty od tego zażalenia.

Postanowieniem z dnia 30 marca 2010 r. Sąd Okręgowy oddalił powyższy wniosek, argumentując w uzasadnieniu, że przedmiotem postępowania zakończonego wydaniem postanowienia z dnia 2 marca 2010 r było wyłącznie zażalenie pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 2 czerwca 2009 r. o odrzuceniu apelacji pozwanego od wyroku tego Sądu z dnia 27 lutego 2009 r., przy czym Sąd orzekł merytorycznie o całości przedmiotu tego postępowania, to jest oddalił zażalenie i orzekł o kosztach postępowania zażaleniowego.

W zażaleniu na postanowienie z dnia 30 marca 2010 roku pozwany zarzucił naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 108 § 1 k.p.c., przez brak rozstrzygnięcia o wszystkich żądaniach, co do kosztów procesu, art. 357 § 2 k.p.c., przez zaniechanie uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, pomimo przysługiwania od niego zażalenia, art. 351 § 1 k.p.c., przez odmowę uzupełnienia postanowienia oraz art. 80 ust. 1, w związku z art. 95 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, przez brak wydania postanowienia o zwrocie pozwanemu uiszczonej opłaty sądowej od zażalenia, w warunkach, kiedy zażalenie to nie podlega opłacie.

Formułując powyższe zarzuty, skarżący domagał się uchylenia zaskarżonego postanowienia w całości oraz przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, podnosząc, że podstawę prawną zażalenia stanowi art. 394¹ § 1 i § 2 k.p.c., albowiem postanowienie to jest orzeczeniem co do kosztów procesu, które nie były przedmiotem rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanego podlega odrzuceniu, jako niedopuszczalne.

Z art. 394¹ § 1 i § 2 k.p.c. wynika, że zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje tylko od ściśle wymienionych w tym przepisie postanowień sądu drugiej

instancji, a więc postanowień odrzucających skargę kasacyjną albo skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, postanowień co do kosztów procesu, które nie były przedmiotem rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji oraz postanowień sądu drugiej instancji kończących postępowanie w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna.

W konsekwencji wniesione do Sądu Najwyższego zażalenie na innego rodzaju postanowienia niż te, o których mowa w przywołanym powyżej przepisie, podlega odrzuceniu jako niedopuszczalne.

Zaskarżone przez pozwanego postanowienie z dnia 30 marca 2010 roku nie należy do którejkolwiek ze wskazanych wyżej kategorii postanowień Sądu II instancji, w szczególności nie jest postępowaniem kończącym postępowanie w sprawie, jak również, wbrew stanowisku skarżącego, nie stanowi postanowienia w przedmiocie kosztów procesu, które nie były przedmiotem rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji.

Nie jest dopuszczalne zażalenie do Sądu Najwyższego na postanowienie Sądu II instancji w przedmiocie wniosku o uzupełnienie postanowienia, złożonego przez stronę na podstawie art. 351 k.p.c. w związku z art. 361 k.p.c., stąd Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398²¹ oraz w związku z art. 373 k.p.c. orzekł jak w sentencji.